

*Bir
Fincan
Dostluk*

BİR FİNCAN DOSTLUK

Orijinal Adı: The Little Coffee Shop of Kabul
(A Cup of Friendship)

Yazarı: Deborah Rodriguez

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Nil Bosna

Editör: Enis Köksaldı

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Mayıs 2015

ISBN: 978-605-173-007-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

@ 2011 by Deborah Lynn Rodriguez

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

*Bir
Fincan
Dostluk*

DEBORAH RODRIGUEZ

*Çeviri:
Nil Bosna*

epsilon®

Bu kitap hayatımdaki en önemli üç kişiye sevgiyle ithaf edilmiştir. Annem Loie Turner zarafet, güzellik ve şefkat dolu bir kadındır. Sana çok şey borçluyum. Millerce uzak olduğumuzda bile, sen benim kalbime her zaman yakınsın. Ve yolculukları henüz başlayan oğullarım Noah ve Zachary Lentz. Yolumuz her zaman pürüzsüz olmadı, ama bunun bizi daha güçlü kıldığını biliyorum. Umarım bize yapamayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmamız gerektiğini söyleyen Eleanor Roosevelt'ten bilgelik alırsınız. Her ikiniz de inanılmaz adamlar oldunuz. Ben çok şanslı bir anneyim.

Kadınlar ay poŖetleri gibidir; sıcak suya koyuncaya kadar ne kadar gcl olduklarını asla bilemezsiniz.

—ELEANOR ROOSEVELT

BİRİNCİ BÖLÜM

Gökyüzünün masmavi olduğu, Yazmina'ya durup eşarbını gevşettiren ve yüzünü güneşe doğru kaldırtan türden bir Afgan sabahıydı. Yazmina ve küçük kız kardeşi Layla kuyudan dönüyorlardı, nasırlı ayakları kadim topraklarda tekrarlanan yolculuğa alıştı. Yazmina'nın uzun siyah giysisini süsleyen deniz kabukları her adımda tıngırdıyordu. Kuzeydeki karla kaplı zirvelere doğru bakarak *İnşallah*, bu kış geçen kış kadar soğuk olmaz, diye dua ediyordu. Hava çok soğuk, çok acımasızdı; keçileri öldürüyor, toprağı donduruyor, iyi bir buğday mahsulü için her türlü şansını yok ediyordu. Yaşanacak buna benzer bir kış daha, açlık tehdidini kesinlikle gerçek kılarıdı.

Karnında taşıdığı, ancak bir ya da iki ay daha saklayabileceği sırrı, sık sık mide bulantısına neden oluyordu. Bir kaya parçasına takıldı; vücudu sadece bir kişi için faaliyet gösterdiği zamanlardaki kadar çevik ve güçlü değildi. Omzunda taşıdığı kilden çömlekteki, *kuz'a*'daki su neredeyse dökülüyordu.

“Yazmina, dikkat et! Üç ayaklı eşek gibi yürüyorsun,” dedi Layla, kendi de *kuza*’sıyla mücadele vermesine rağmen. Kuza neredeyse boyundan büyüktü. Layla’nın tüm sabah boyunca neşesi yerindeydi. Yazmina’nın giydiği gibi bir burkaya bürünmek için fazla küçüktü ve kara saçları güneş ışığında parılıyordu.

Amcalarının yerine geldiklerinde, *kuza*’larını dikkatle yemek pişirme odasına yerleştirdiler ve tekrar ana eve yöneldiler. Dışarıda camları film kaplı yabancı bir arazi aracı park etmişti ve Layla tiz bir sevinç çığlığı atarak arabaya doğru koştu.

“Bak Yazmina! *Landawar*’a bak!” diye bağırdı Layla. “Bizim evden bile daha büyük!”

Ama Yazmina Nuristan’da hiç kimsenin böyle bir arabaya mali gücünün yetmeyeceğini, bunun mutlaka şehirden gelmiş olması gerektiğini biliyordu ve şehirden hiçbir zaman iyi bir şey gelmezdi. Böyle bir araba ya bir savaş ağasını ya da uyuşturucu baronunu getirirdi. Daha önceleri buna benzer arabalar geldiğinde kızlar kaybolmuştu.

Yazmina Layla’yla birlikte gülmeye çalıştı, ama yüreği sıkışıyordu. Alnında yoğun ter damlacıkları oluştu ve gene mide bulantısı başladı, ama bulantısı bu sefer içinde büyüyen bebekten ziyade korkularıyla alakalıydı. Amcasının, kahverengiyle turuncu arası bir *şalvar kamiz*¹ giymiş, dişlerinin rengi de kahverengiye dönmüş bir adamla konuşmakta olduğu ana salon kapısının yanında durdu. Amcası paniğe kapılmış görünüyordu. Cebinden küçük kumaş bir para kesesi çıkardı ve bunu adama uzattı.

“Bu ne, dilenci sadakası gibi!” dedi adam dudak bükerek ve amcasının eline vurarak keseyi yere düşürdü.

1 Güney ve Orta Asya’da farklı stilleri olan şalvar kamiz geleneksel bir giysi türüdür – ç.n.

Yazmina başka neler söylendiğini duyamıyordu, ama kendi kalp atışlarını duyabiliyor ve bunun üzerinden amcasının merhamet için yalvardığını tahmin ediyordu. Duvara ağırlığını vererek yaslandı ve tuttuğu nefesini bırakıverdi. Yaptıkları için amcasını suçlayamıyordu. Sert geçen son kıştan sonra, amcaları hepsini zorlukla besleyebiliyordu. Ama Yazmina'nın, çocukluğundan beri tanıdığı ve on beş yaşındayken evlendiği kocası üç ay önce öldürüldüğü zaman Layla'yla ikisinin başka gidecekleri yer yoktu. Bu, amcasını kendilerini eve kabul etmek ve bu hırsızlardan borç almak zorunda bırakan bir gelenektir. Yazmina neyin geldiğini biliyordu. Amcası borcunu ödeyemediği için onu koruması mümkün olmayacaktı.

“Keçilerimi al!” diye bağırdı amcası. “Evimi al,” diye yalvararak dizlerinin üzerine çöktü. “Ama Yazmina'yı alma. Bu onu satmam gibi olur. Sen gözlerini satar mısın? Kalbini satar mısın?” Bir an soluk alıp düşünmek için durdu. “Ayrıca,” diye devam etti, tepesindeki adamın soğuk gözlerine bakarak, “piyasada keçilerim ondan daha değerlidir. Yazmina çoktan evlendi zaten.”

“Evet, o artık kız değil,” diye cevap verdi adam. “Küçük olanı almam lazım zaten.” Bunun üzerine, Yazmina'nın yanında durmakta olan Layla'ya dönerek küçük kıza kara gözleriyle delici bir bakış fırlattı.

Yazmina'nın amcası adama yalvardı. “Hayır, Hacı,” dedi, böyle adamlar için söylenen müşterek adı kullanarak. “Sana yalvarıyorum. O daha çok küçük. O daha çocuk.”

Yazmina, kardeşinin elini tutup sımsıkı kavradığını hissetti.

“Eğer paramı geri alamazsam onu bana borçlusun, karlar eridikten sonra küçük kız için geri geleceğim. Gel şimdi,” diye emretti Yazmina'ya.

Amcası ayağa kalktı; bakışlarını adamdan Yazmina'ya çe-

virirken, aklına gelen küfürleri savurmamak için ağzını kapalı tutma mücadelesi veriyordu. Dizlerindeki tozları silkeledi ve Yazmina'yı arabaya kadar geçirdi. Ona endişelenmemesini söyledi, ama yüzü, Yazmina'nın içten içe zaten bildiği şeyleri açığa vuruyordu. Nuristan'daki evinden alınıp molozlar ve çukurlarla kaplı yollardan geçirilerek güneybatıdaki Kâbil'e götürülecek, en yüksek teklifi verenin üçüncü, hatta belki de dördüncü karısı ya da daha kötüsü kölesi olmak için satılacak veya daha da beteri – fahişeliğe zorlanacaktı.

Bir Afgana göre alışılmadık derecede uzun boylu, siyah sakallı ve çukur gözlü bir adam arabanın ağır arka kapısını açmış, Yazmina için açık tutuyordu. Bir diğeriye sürücü koltuğunda oturmaktaydı.

Yazmina mücadele etmek, tekme atmak, bağırarak ve kaçmak istiyordu, ama karşı koymanın Layla'yı almaları demek olduğunu biliyordu. Bu yüzden sordu: "Eşyalarımı alabilir miyim? Yedek giysi götürebilir miyim?"

"Bin arabaya!" diye bağırıyor adam, onu kabaca omzundan iterek.

Yazmina arabaya binmek için davrandı, sonra amcasına dönerek ona sarıldı. Amcası da kulağına Yazmina daha bebekken annesinin okuduğu bir şiiri fısıldadı:

Ayı yuvarlak yapan Tanrı'nın sağ elidir.

Ayı hilal yapan sol elidir.

Ama sana olan sevgimi ebedi kılan

Tanrı'nın yüreğidir.

Son mısrayı amcasıyla birlikte çok büyük zorlukla, boğazı tıkandığı için boğulur gibi okudu Yazmina. Daha sonra Lay-

la'yı üç kez öptü, yanaklarındaki gözyaşları yüzünden her bir öpüşü öncekinden daha tuzluydu. "Senin mutlu bir yaşamın olacak küçüğüm. Şimdi bana tebessümünü göster, bu benim ayrılık hediyem olsun," dedi. Ama küçük kız ağlamaya başlamıştı; Yazmina'yı bir daha hiç göremeyeceğinden korkuyor, bir sonrakinin kendisi olabileceğini biliyordu. Cebinden tespihini çıkarıp Yazmina'nın eline koydu, gitmesine izin vermek istemeyerek iki küçük eliyle sımsıkı kavradı.

"Bu kadar veda yeter," dedi kahverengi dişli adam. "Arabaya bin."

Yazmina tespihi çabucak cebine koyup uzun eteklerini topladı, içeri oturarak bacaklarını kendine doğru çekti.

Layla koşarak uzaklaşıp mutfağa geri döndü. "Bekle, beni bekle!" diye bağırdı. Yazmina kardeşinin arabanın arkasından dökmek için su getireceğini biliyordu: Bu, giden kişinin bir gün geri dönmesini sağlamak için uygulanan bir gelenektir. Ama Yazmina bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu, bu yüzden yaşlı adam sürücünün yanındaki ön koltuğa, genç olan da Yazmina'nın yanına oturarak kapıyı kaparken, genç kadın omuzlarını dikleştirdi ve kendini zorlayarak gözlerini dosdoğru ileri dikip dimdik oturdu. Arazi aracı bir toz bulutu kaldırıarak hareket etti.

Layla arkasından dökeceği suyla geri döndüğünde, araba çoktan gitmişti; tepeden aşağı inen yolda uzaktan kara bir leke gibi görünüyordu.

Kâbil Kahve Salonu devamlı müşterileriyle –topluma aykırı tipler, misyonerler, Afgan ve yabancı paralı askerlerle– hın-

cahınç doluydu ve Sunny her zamanki gibi tezgâhtaydı. Çalışma alanını gözden geçirirken, işinden, içerideki uğultudan, odada nabız gibi ritimle titreşen *hayattan* memnundu. Burası... bir savaş bölgesinin orta yerindeki, dünyanın en tehlikeli konumlarından birinin tam merkezindeki bu yer ona aitti. Bir ömür boyu şanssızlıklar ve kötü seçimlerden sonra, otuz sekiz yaşında nihayet kendisine bir yuva bulmuştu. Sunny kafenin merkeziydi ve buradan asla ayrılmamayı planlıyordu.

Kâbil onun için mükemmel bir yerdi. Buradaki hiçbir şey sağlam temelli olmadığı için her şey mümkündü ve her şey olabilirdi. Biraz önce siyahlar giymiş, gözleri Foster Grant markalı gözlüklerle gizlenmiş beş adam içeri girmişti; omuzlarına makineli tüfekler asılmıştı ve bellerinden tabancalar sarkıyordu. Uzun, çok uzun zamandır bu kadar güzel erkekler görmemişti Sunny. Başka bir ülkede böyle adamlar bela anlamına gelirdi. Ama Sunny burada onların beş büyük latte ve bir tabak biscotti demek olduklarını biliyordu.

“Selam beyler,” dedi bunca yıldan sonra hâlâ kurtulamadığı hafif kıvrak güney aksanıyla. “Eğer bir menü istiyorsanız, tabelada yazdığı gibi silahlarınızı bana vermeniz gerekiyor.” Başıyla kapıdaki levhaya işaret etti: LÜTFEN KAPIDA SİLAHLARINIZI TESLİM EDİN.

Adamlardan biri yoğun bir Doğu Avrupa aksanıyla tartışmaya başlayınca kafedeki tüm gözler onlara doğru çevrildi. Sunny en geniş tebessümüyle ıslıl ıslıl gülümsedi ve silahlarının emniyette olacağına güvence verdi. “Hem ayrıca,” dedi, “silah varsa menü yok. Yemek yemek istiyor musunuz? O zaman onlardan vazgeçin.”

Silahlarını istemeye istemeye Sunny’ye verdiler, o da silahları kahve uzmanı ve sağ kolu olan Beşir Hadi’ye verdi. Beşir

onları götürüp süpürge ve paspasların tutulduğu arka odaya yerleştirdi. Adamlar deri ceketleriyle atkılarını çıkardılar ve Sunny onları alıp ön taraftaki dolaba astı.

Tezgâha geri döndüğünde Beşir Hadi'yle karşılaştı. "Benim biraz işim var. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," dedi önlüğünü çıkararak.

"Ben de seninle geleyim," dedi Beşir her zaman yaptığı gibi.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Sunny, günlük geleneklerine uygun olarak. Arkasından ne geleceğini biliyordu.

"Kapıları kilitlediğinden emin ol. Pencerelerini kapalı tut. Arabanın üstünü açmayacağına söz ver, Tanrı aşkına! Barikatlardan sakın. Gerekmedikçe durma. Yan yolları veya ara yolları kullanma."

"Arabayı sokaktan alıp ön tarafa getirmesini Ahmet'ten istedim bile."

"Ayrıca hatırlatmama gerek yok ama—"

"Ama yine de hatırlatacaksın." Sunny gülümsedi.

"Senin araba kullanmaman ve yalnız olmaman gerekiyor. Oraya varınca beni ara."

"Her zaman yaptığım gibi." Sunny kırmızı örgü bir kordonun ucunda boynuna asılı duran cep telefonunu refleks olarak kavradı. Tezgâhın üzerine koyduğu için bir sürü telefon kaybetmişti.

Bugün Sunny'nin Kadın İşleri Bakanı'na çiçek götürmek gibi bir misyonu vardı. Daha önce kafede karşılaşmış olmalarına rağmen resmi bir ziyaret, Kâbil'de işletmecilik yapan bir kadın için hayli gerekli olan önemli bir ilişkiyi güvence altına almış olacaktı. Sunny bir ceket giyerek tezgâhın arkasındaki askıdan bir çarşaf aldı ve ipekli kumaşı, kendi seçimiyle giydiği lüks, şık bir şalmış gibi davranarak dikkatle boynuna ve omuzlarına sarıp uzun, dalgalı kumral saçlarını örttü.

“Selamun aleyküm,” dedi kafenin *çokidor*’u, yani bekçisi olan Ahmet’in kendisi için açık tuttuğu ön kapıdan geçerken. “İçerideki şu gruba göz kulak ol, tamam mı?”

“Ve aleyküm esselam,” diye yanıtladı Ahmet. Çoğu Afgan erkeği gibi kısa boyluydu; omzunda taşıdığı ve muhtemelen kendisinden ağır olan makineli tüfek, onu oyuncak bir asker gibi gösteriyordu – özellikle de kafasında miğfer gibi geriye yatırılmış saçlarıyla bir araya gelince...

Sunny gülümsedi, kafenin banyosuna koyduğu jölenin nereye gittiğini şimdi anlıyordu. Alışıldık nezaket sözlerini Dari lisaniyla bir çırpıda söyleyiverdi: Nasılsın, Ahmet? Almanya’daki kız kardeşin nasıl? Peki ya hayatta olan diğer akrabaların? Ardından onların sağlık durumlarını soruşturdu. Kâbil’de aksini yapmak kabalık olurdu. Ahmet ciddi bir gelenekçiydi ve kuralları takip etmek –hem söylenmemişleri hem de Kur’an’dakileri– onun için önemliydi. Sunny’nin saygısını kazanmıştı. Hem Sunny’nin hem de müşterilerinin güvenliğinin Sunny’nin sayamayacağı kadar çok kez korumuştur.

Ahmet de aynı soruları sordu ve birkaç dakika sonra Sunny oradan ayrılmak için serbest kalmıştı. Yaya dolu caddede bir aşağı bir yukarı baktı, her işyerinin önünde tıpkı Ahmet gibi giyinmiş, güneş gözlüklü, siyah gömleklili, siyah pantolonlu bir adam vardı. Hatta bazıları daha büyük silahlar, daha büyük bıçaklar taşıyordu. Sunny kendi kendine güldü. Bu *çokidor*’lar, cep telefonları, çantaları ve takılarıyla birbirlerine nispet yapan bizim oranın liseli kızları gibi birbirleriyle yarışıyorlar, diye düşündü. Aradaki fark Kâbil’de aksesuarların sopalar, tabancalar ve hançerler olmasıydı.

Sunny dizel motorlu büyük kahverengi Mercedes’iyle dar, kargaşalı şehir sokaklarında, kendi memleketi Jonesboro, Ar-

kansas'da güvenilir küçük Toyota'sıyla olduğundan çok daha güvenli bir şekilde dolaşıyordu. İncir ve meyve arabalarını, keçi kellelerini, yağlı kuyruklu koyunları, kakule, üzüm, elma, karpuz ve kuzeyden gelen çam balı ya da Hindistan ve Pakistan'dan gelen renkli el dokuması kumaşlar satan tezgâhları geçerken, Sunny kafa kafaya vermiş tartışan erkek kümelerini ve gök mavisini burkaları içindeki kadınların önünde gururla yürüyen diğer erkekleri fark etti. Buradaki erkek ve kadın yaşamları arasındaki eşitsizliğe hiçbir zaman alışamayacaktı. Penceresini indirdiğinde arabanın peşinden koşan çocukların patirtısını duydu; içlerinden biri, "Hey, bayım, bir korumaya ihtiyacınız var mı?" diye bağıyordu. Gübre, ter, baharat kokuları ile egzoz dumanının çarpıcı karışımı Sunny'ye Kâbil'i neden sevdiğini ve neden kalmaya karar verdiğini hatırlatıyordu.

Tavukçular Caddesi'nin yakınına park etti. Burada Afgan hatıralık eşya tezgâhları –el yapımı halılar, dokuma paşminalar, sarıklar, takılar, kutular, olağanüstü mavi lapis taşından kemerler ve Sunny'nin bayıldığı, Nuristan'dan gelme el oyması koyu renk ahşap mobilyalar– peş peşe iki blok boyunca uzanıyordu. Bugün etraf alışılmadık bir şekilde sessizdi. Sunny geçerken dükkân sahipleri başlarını kaldırıp satış umuduyla şevkle gülümsüyorlardı. Sunny son intihar saldırıları nedeniyle işler azaldığından bu yana orada alışveriş yapmaktan korkmayan birkaç yabancidan birisiydi. Patlamalardan Sunny de dahil olmak üzere Kâbil'deki herkes etkilenmişti. Ama alışveriş yapmak ona hayatında belli bir normallik olduğu hissi veriyordu. Sanki kendisi normal bir insanmış ve Kâbil de normal bir yermiş gibi seçebiliyor, takas yapabiliyor ve ürün karşılığı para değiş tokuşunda bulunabiliyordu.

Tavuk ve Çiçekçiler Caddelerinin kesiştiği noktada Pa-

kistan ve Çin'den ithal edilen kameralar ve elektronik aletler, Özbekistan'dan (çoğunun tüketim süresi 1989'da bitmiş olan) meyve suları, korsan videolar, kartpostallar, patates cipsleri, İtalyan şişe suları ve Avusturya peynirleriyle Doğu ve Batı buluşuyordu. Sunny ve arkadaşlarının *Oprah* programına çıkmış uzmanlar gibi tartıştıkları kitaplarını satın aldıkları, ülkedeki tek İngilizce kitapçı Behzad ve DVD'lerini aldıkları bitişiğin-deki dükkân da buradaydı.

Çiçekçiler Caddesi'ne girdiğinde, nefesi boğazında tıkanır gibi oldu. Molozlarla uçuk bej taşların arasında ve açık bir lağımın hemen yanında güller vardı. Pembe ve şeftali rengi, kırmızı, beyaz ve sarı, her yerde, her bölmede, her dükkânda güller vardı; Kâbil'in gururu, görkemli ve hayat dolu gülleri... Yanından geçtiği her çiçek kovasıyla birlikte Sunny'nin içindeki umut artıyordu. Bazı kovalarda, sanki gerçek güller sırf Afgan oldukları için yeterince iyi değilmiş gibi, Afganların evlerini şenlendirmek için kullandıkları Tayvan'dan gelme ucuz plastik çiçekler vardı. Sunny uçuk şeftali rengi iki gül demeti seçip aldı ve kolunu kıvrıp iç tarafına yerleştirerek uzaklaştı.

Geldiği yönden gerisingeriye arabasına doğru bir adım attı. Ama durdu. Kış belirtilerini taşıyan sert havayı hissediyor, önündeki yolda hastaneyi görebiliyordu. Kadın İşleri Bakanlığı hastaneye bitişikti. Ama Kâbil'de tek başına yürüyen bir kadını bekleyen tehlikeler konusunda Beşir Hadi'nin uyarılarını duyabiliyordu. Üç yıl önce yürümek güvenliydi, ancak Taliban ve köktenci düşüncenin Kâbil'de yeniden zemin bulduğu bugünler öyle değildi. Beşir Hadi ona adeta birilerinin kendisini kaçırmayı için davetiye çıkardığını ve vurulma tehlikesi altında olduğunu defalarca söylemişti. Arabayı al ve eğer yürümek zorunda kalırsan, mutlaka başını eğik tut, sana biri

bir şey söylemeden konuşma, bir yoldan asla ikinci kez geçme, şunu yap, bunu asla yapma, şunu daima yap, demişti ve bu onu hasta ediyordu. Bu ülkenin yöntemlerine saygı duyuyordu –örneğin başını ve kollarını her zaman örtmeyi biliyordu– ama aynı zamanda kendisine de saygısı vardı ve bazen sadece yürümek zorunda kalıyordu.

Ve bu yüzden öyle yaptı. Güven içinde ve elinde güllerle bakanlığa ulaştı. Gri duvarlı, kasvetli bina Kâbil’de her şeyin üzerini kaplayan toprak tozu katmanı hariç, annesinin öldüğü hastaneyi hatırlatıyordu. Bakanın bekleme odasına geldiğinde, kırık dökük metal bir masanın arkasında oturan, koyu mavi peçeye bürünmüş genç bir kadın buldu. Kadın Sunny’yi gördüğü anda düğmesine basarak bilgisayar ekranını kapadı. Sunny kadının gözlerindeki bakıştan internette olduğunu, muhtemelen birisiyle sohbet ettiğini anladı: Bu, Kâbil’de genç bir erkekle kızın özgürce konuşabilmelerinin tek yolu. Sunny kadının oturmasını söylediği ucuz kadife koltuğundan bakanın odasını, koyu kırmızı halılarla kaplı ve etrafına kanepelerin dizili olduğu lüks alanı kolaylıkla görebiliyordu. Bakan hanım masasında oturmuş telefonla konuşurken, odanın orta yerinde duran, yerel aşiret giysileri içerisindeki genç bir kadın, görünüşe göre bakanın asistanı olan birisine yalvarıyordu. Sunny dinlemekten kendisini alamadı. Daricesi en iyimser görüşle bile hayli aksak olmasına rağmen, kızın hikâyesinin ana fikrini anlamaya yetiyordu.

Yazmina dosdoğru ileri bakıyor, uzun yolculukta uyuyakalmaktan korkuyordu, arabanın penceresinden geçip giden

manzaraya bakmaktan korkuyordu, yanındaki adamın daha Kâbil'e bile varmadan neler yapabileceğinden korkuyordu. Zaman kavramını kaybetmişti. İki gün mü olmuştu? Yoksa üç mü? Kaderi kendisine ait değildi. Önce anne-babası yıllar önce Taliban tarafından öldürülmüştü. Daha sonra kocası üç ay önce tarlada keçileriyle yürürken bir kara mayını yüzünden ölmüştü. Peki şimdi "sahibi" içindeki yaşamı öğrenince ne olacaktı? Cevabı biliyordu. Kendisini dövecekti veya daha kötüsü olacaktı. Çocuğun babası yeni kocasıymış gibi davranması mümkün değildi. Karnı şimdiden yuvarlanmıştı; giysisinin bol kıvrımlarına çok uzun zaman güvenemezdi.

Yanındaki adam birdenbire kıpırdayınca yerinden sıçradı. Adam güldü ve kolunu ona doladı. Yazmina adamın ne düşündüğünü biliyordu. Artık bakire değildi ve yeni sahibi olacak kişi fark bile etmeden adam cinsel yönden kendisine sahip olabilirdi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi güm güm atarak adamdan uzaklaştı ve o sırada Kâbil'in dış mahalleleri olması gereken yerlere girdiklerini fark etti. Yol boyunca uzanan duvar kurşun delikleriyle alacalıydı, üzerinde Coca-Cola posterleri ve Parlamento kampanyalarına ilişkin afişler vardı. Adam elini uzatıp bacağına koydu. Yazmina çığlık atınca adam diğer elini ağzına bastırdı. Adam elini önce göğüslerinden aşağı doğru indirip sonra karnından bacaklarına doğru götürürken Yazmina başka tarafa bakmaya devam etti ve gökyüzünün maviliğini fark etti. Adam aniden durdu.

"Bu da ne?" diye haykırdı. "Ne yaptın sen pis fahişe?" Yüzü o kadar yakındı ki Yazmina adamın sıcak nefesini hissediyordu.

Yazmina dikiz aynasından sürücünün gözlerinin de kendi üzerinde olduğunu gördü.

"Ne oluyor?" diye bağırdı adam havlar gibi.